

Isten hozta, lovag elvtárs!

2014 június 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem akárki és nem akármilyen okból érkezett Budapestre 1968. szeptember 9-én. A vendég Sir Stanley Rous, a FIFA elnöke – „másodállásban” a Vásárvárosok Kupája-bizottság vezetője – volt, {...}

{...} aki abból az alkalmából jött Magyarországra, hogy másnap rendezték az FTC–Leeds United VVK-döntő visszavágóját. Arra a kérdésre, vajon melyik csapat kapitányának adja majd át a trófeát, az 1949-ben lovaggá ütött előljáró – aki 1934-től csaknem három évtizeden át vezette főtájként az angol futbalszövetség adminisztrációját – sportdiplomatahoz illő választ adott: „A győztesének.”

Sajnos a skót Billy Bremner örövendeztette meg a serleggel, mivel az angliai 0-1 után a ferencvárosiak csak gól nélküli döntetlent értek el a Népstadion 76 ezer nézője előtt. (Varga Zoltán még a zöld-fehér együttesben játszott, nemsokára pedig „disszidált” Mexikóból, az olimpiáról.) S ha az FTC a döntőben nem is, Rous a ferihegyi reptéren Amerikában érezhette magát – bizonyos fokig –, mert a tőle balra látható Ikarus 66-osról azt írták annak idején: „A Cadillac-életérzés szolid hazai változata.” Igaz, az is megjelent az először 1952-ben gyártott, emblematikus autóbusról: „Olcsó és igénytelen szürke festéssel egészen a hetvenes évekig futott hazánk, s nem kevés KGST-ország útjain”. (A széria utolsó darabja 1973. július 17-én gördült le a szalagról.)

Rous nyilván nem társasgépkocsival ment a Gellért Szállóba, noha a felvétel arról nem árulkodik, ki fogadta. (Az MLSZ akkori elnöke Hegyi Gyula volt.) Nem tudni azt sem, mit kortyolt a neves látogató, de akkor már minálunk is kérhetett Coca-Colát, és nem csupán az elegáns hotelben, mert 1968-tól a közértekben is lehetett kapni az idehaza hosszú ideig „bódítónak” hitt szénsavas italt. Abban az esztendőben amúgy is új fejezet kezdődött, s erről Heller Ágnes így írt: „Január elsején indult be hivatalosan az új gazdasági mechanizmus. Mihelyst felébredtem, azonnal lementem az utcára, hogy saját szememmel láthassam azt a páratlan csodát, hogy ugyanannak az árucikknek az ára különböz? üzletekben különböz? lehet. Az üzletek persze zárva voltak, így az eszpresszókra kellett hagyatkoynom. S mikor felfedeztem, hogy az egyik presszóban a szimpla fekete 10 fillérrel drágább, mint a másokban, ujjongtam. Íme, beindult a piaci mechanizmus!”

Nem sokkal korábban azt a tíz fillért sem lehetett volna feltenni arra, hogy a Táncdalfesztiválon tarol majd a '66-ban a „Fáj-fáj,fáj”-jal még botrányt kavaráó Illés együttes. A zenekar és a Szörényi Levente–Bródy János szerzőkés mindenféle díjat elvitt – az első helyet az Amikor én még kis srác voltam című nótával érdemelte ki –, s ez nagyobb szenzációt keltett még annál is, hogy a nemzetközi sikerlistákon feltűnt az Aphrodite's Child elnevezésű görög trió, melynek első kislemeze, az Es? és könnyek egész Európát elandalította. A hármas énekes Demis Roussos, billentyűse Vangelis volt...

Könnyek Csehszlovákiáért is hullottak, függetlenül attól, hogy az FTC–Leeds meccs napján a megszálló szovjet csapatok elhagyták Prágát, Pozsonyt, Brnót. A Magyar Katolikus Püspöki Kar konferenciája a megdöbbenetknél megértőbbnek mutatkozott: noha a bevonulás kapcsán a katonai beavatkozást elítélő pápát is idézte, állást foglalt a szocializmus ügye mellett, és a béke veszélyeztettségére figyelmeztetett (még véletlenül sem szovjet részről persze). Megint Hellert citáljuk: „Monolit kultúrában monolit a protest is.”

Rous két napot töltött Budapesten, és elégedettebben távozott, mint tizennégy évvel korábban. Akkor 7-1-es vereséget szenvedett az angol válogatott annak a 6-3-nak a „visszavágóján”, amelyet Sir Stanley kötött le Sebes Gusztáv magyar szövetségi kapitánnyal. A hatvannyolcas „magyar–angol” honfitársai sikerével zárult, bár a FIFA-elnök a döntőtől – a hagyományos brit fair play jegyében – megjegyezte: „Ilyen mérkőzés ritkán látni, hogy az egyik csapat kilencven percen át rohamoz, mégsem tudja megtörni a másik ellenállását.”

Nem feltétlenül emiatt, de rendeztek olyan meccset is 1968 szeptemberében, amelyen két győztest avattak. „A szabadságáért harcoló vietnami nép megsegítésére” tartott Újpest–Csepel találkozón a lilák 5-2-es diadalt arattak, de a korabeli sajtó egyöntetűen úgy vélekedett, hogy még a vesztes is nyert.

Nem szólva a 7000 belépőjegy árával megtámogatott vietnamiakról.

[A cikk eredeti változata itt olvasható](#)

Hegyí Iván - www.nso.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló